

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 7:05 | 7:20 | 7:13 | 7:21

מוצאי שבת 8:23 | 8:26 | 8:27 | 8:24

רבינו תם 8:58 | 8:56 | 9:00 | 8:57

משכיל לדוד

להיות ראש וראשון לדברי קדושה

"ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלת צב ושני עשר

בקר" (במדבר ז, ג)

כותב רש"י; אמר רבי נתן מה ראו הנשיאים להתנדב כאן בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו תחילה. אלא כך אמרו הנשיאים יתנדבו ציבור מה שיתנדבו ומה שמחסרין אנו משלימין, כיון שראו שהשלימו הציבור את הכל שנאמר "והמלאכה הייתה דים". אמרו מעתה מה לנו לעשות. הביאו את אבני השוהם והמילואים לאפוד ולחושן לכך התנדבו כאן תחילה. ולפי שלא נצטוו על כך אלא נידבו מעצמם את העגלות - לא התרצה משה לקבל זאת מידיהם עד שנאמר לו מפי הגבורה "קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד" (שם ז, ה).

לכאורה הדבר תמוה, מדוע באמת לא ציווה ה' את משה להכין עגלות כדי לשאת את המשכן, הרי קרשי המשכן היו כבדים מנשאו ואין שייך לשאת אותם בידיים. ואילו שתרמו הנשיאים את העגלות מנדבת ליבם לא הייתה כל אפשרות להרים את קרשי אוהל מועד במסעות ולהעבירם ממקום למקום. מדוע אם כן לא נצטוו על כך במפורש מפי ה' יתברך?

והנראה לי לומר בסיעתא דשמיא, שהקב"ה בכוונה תחילה לא ציווה אותם על כך כדי לפתוח להם פתח שיזדרזו לעשות זאת מרצונם. הקב"ה ביקש לבדוקם ולהעמידם בניסיון האם הם מעצמם ישכילו להבין שחסרות למשכן עגלות והם יהיו היוזמים לתרום אותן, או שמא גם כעת יתעצלו וימתינו לציווי מפורש. כי מי שנפשו בוערת באהבת ה' יתברך, עליו להיות ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ועליו להיות בבחינת הנחשון המזדרז בעבודת ה' ולא להמתין לאחרים שיעשו זאת ולא לחכות שיגיע ציווי מפורש. וכיון שבנדבת המשכן התעצלו הנשיאים והמתינו - עתה באו לתקן את המעוות והזדרזו למצווה והם מעצמם נתעוררו לנדב את העגלות כדי לשאת את המשכן.

והקב"ה ציווה את משה רבנו ע"ה "קח מאתם" שיקבל זאת מידם, כי כל מטרתו הייתה לבחון האם זריזים הם בעבודת ה' ומתעוררים מעצמם להוסיף בעבודת ה', או שמא גם כעת ימתינו לציווי שיינתן. ואכן הנשיאים עמדו במבחן ותיקף ומיד נידבו את העגלות, כי מי שליבו בוער באהבת ה' ובתורתו הריהו נותן ליבו להיות היוזם והמוסיף בעבודת ה' גם מבלי שנצטווה על כך.

לכן האריכה התורה מאוד בהקרכת הנשיאים ופירטה בהרחבה מה הייתה הקרבתו של כל נשיא ונשיא, וכן בנדבת העגלות האריכה בתיאור כל פרט ופרט מפני שכל אלו באו מרצונם שלו הנשיאים ומנדבת ליבם. וכמו שכותב רש"י (שם י) לאחר שהתנדבו העגלות והבקר לשאת המשכן נשאם ליבם להתנדב קרבנות המזבח לחנוכה, עד כאן. וכיון שבאו מעצמם ומרצונם וגילו תושייה להיות הראשונים לדבר שבקדושה - חיבב הקב"ה את נדבתם עד למאוד והתורה לא חסכה במילים כדי לספר את שבחם ברבים. מאכן ילמד האדם להיות זריז ונשכר, ותמיד יחשוב כיצד אפשר להדר ולהוסיף עוד ועוד בעבודת

ה' יתברך כי בזה הוא מוכיח את אהבתו לה' יתברך. וכיצד זוכה האדם שליבו יתעורר לה' יתברך ולהיות זריז וראשון לכל דבר שבקדושה?

התשובה היא, על ידי שיחוש התרגשות בעבודת ה' ובלימוד התורה. וכמו שאומר דוד המלך ע"ה (תהילים נה, טו) "בבית א-להים נהלך ברגש" התרגשות גדולה והשתוקקות עצומה הייתה לו לדוד המלך בבואו אל בית המדרש וכל משאת נפשו הייתה (שם כז, ד) "שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו". מחד - להיות קבוע בבית ה' כל ימי חיי, אך מאידך רוצה הוא שזה יהא בבחינת "ולבקר בהיכלו" שבכל פעם ידמה הדבר בעיניו כביקור וכאילו בא הוא למקום חדש בכדי שההתפעלות וההתלהבות דקדושה לא תדעך והשלהבת לא תכבה. כך שלא יילכד במצודת ההרגל הרע ואז תורתו תיעשה כמצוות אנשים מלומדה חלילה, וזו הייתה בקשתו של דוד המלך ע"ה. ואם קיימת באדם התרגשות שכזו לעבודת ה' - הרי ממילא נפשו כמהה וצמאה להיות היוזם והמוסיף בתורה ובמצוות והוא נעשה ראש וראשון לכל דבר של מצווה וקדושה.

ואם זכה האדם להתרגשות שכזו ביושבו בבית המדרש, הרי מחובתו להמשיך אותה עליו גם כאשר הוא נמצא מחוץ לכותלי בית המדרש, שתמיד יחיה הוא עם אותה אורה קדושה ולא יניח את התעוררותו על ספסלי בית המדרש ויצא משם נטול כל תחושה רוחנית, אלא עליו להיזהר שתהא לזה המשכיות בכל צעד ושעל מדרכי החיים, כמאמר הכתוב (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעהו".

ונתתי רמז לדבר מן הפסוק (במדבר ד, כא) "נשא את ראש בני גרשון גם הם". "גרשון" מלשון התרגשות, כי מי שעבודת ה' אצלו נעשית ברגש ובחמימות ואהבה וכל גופו הוא כאש יוקדת לה' יתברך - זוכה להיות "נשא" המתנשא לכל לראש והוא ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ומובטחות לו המשכיות ועלייה רוחנית מתמדת.

וממשיך הפסוק ואומר "גם הם" עולה גימטריא "פח", רמז לפסוק (תהילים קכד, ז) "הפח נשבר ואנחנו נמלטנו" דהיינו אם נעשה האדם בבחינת "גרשון" והוא מתרגש בעבודת ה' וליבו חם לתורה ולמצוות, זוכה בכך לשבר את הפח שטומנת לו הקליפה הטמאה והוא נמלט מאותה הטמאה.

וכך נהגו נשיאי ישראל שליבם היה ערני ומלא ברגש לה' יתברך והתרגשות דקדושה אחזה בהם, לכן היו זריזים ליזום מעצמם את נדבת הקרבנות והעגלות והקב"ה חיבבם מאוד על נדבה זו. וחשבתי לומר כי מן הטעם הזה אמרו חז"ל (רש"י בהעלותך ח, ב) שחלשה דעתו של אהרן ואמר: מדוע אני לא השתתפתי בהקרכת הנשיאים. כי גם הוא איוותה נפשו לעבוד את הקב"ה בהתרגשות כה גדולה ואף הוא רצה להיות הזריז בקרבנות הללו והקב"ה פייסו ואמר לו "שלך גדולה משלהם".

הילולא דצדיקיא

ט - רבי יעקב חיים סופר

מח"ס 'כף החיים'

י - רבי ישמעאל הכהן

יא - רבי יצחק יעקב ווייס

ראב"ד י-ם

יב - רבי דוד חיים פארדו

יג - רבי יעקב מוצפי

יד - רבי חיים דוד עמור

טו - יהודה

בן יעקב אבינו ע"ה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ומה עושה האשה כשבעלה נכנס לבית?

"וישם לך שלום" (במדבר ו, כו)

מידת השלום, כוללת הרמוניה של שלימות, ובה מברך הקב"ה את עם ישראל.

כתב הפלא יועץ: "הנה כי כן מה טוב להקדים שלום לכל אדם בסבר פנים יפות בשפה ברורה, וידרוש שלום לכל אדם ובפרט לעני ואביון וכו' ולמצוה רבה תחשב שמשמח לב אומללים ואיתקורי ומתיקרי זה. ומה מאד יגדל העונש למי שאינו חושש לעשות נחת רוח לבריות ובפרט לעניים מרודים.

ולא רק זאת:

מחדש רבינו בעל הטורים כי המילה "שלום" בגימטריה "עשו". לרמז: "הוי מקדים שלום לכל אדם ואפילו בשלום נכרי". וכפי ששנו חז"ל במשנה: "הוי מקדים בשלום כל אדם" (אבות ד, טו). ופירשו רש"י והרע"ב: ואפילו נכרי בשוק, מפני דרכי שלום, כדאמרין לא קדמני אדם בשלום אפילו עכו"ם בשוק.

סיפר הגאון רבי אברהם קופשיץ שליט"א:

אבי (רבי הירש זצ"ל) נהג להתפלל יחד עם הסבא (הגרי"ח זוננפלד זצ"ל) בבית הכנסת הוותיק בשכונת 'בתי מחסה' שבה התגורר.

בכל ליל שבת נהג הסבא לסור יחד עם אבי לביתנו לאחר קבלת שבת ותפלת ערבית ולאחל לאמי-נכדתי "גוט שבת". שוה בנפשך - מתרגש הנכד; רבה הנערץ של ירושלים טורח במיוחד לבית הנכדה היתומה, כדי לשמח את לבה בברכת שבת שלום.

באחד מלילות השבת, כאשר נכנס הסבא עם אבי אל הבית כדרכו, הבחין כי אמי שרויה בעיצומה של תפלת שמנה עשרה של ערבית.

הסבא לא רצה להשתהות וסב על עקבותיו. למרות שאמי היתה שקועה בסיפור הפתוח, הבחינה במחזה, אך לא יכלה להגיב כמובן. עם סיום התפלה, לא רצתה להחמיץ את ברכת הסבא, ושמה את פעמיה לעבר ביתו, כדי לקבל ממנו את האיחול המסורת.

הסבא קיבל אותה במאור פניו, ולאחר שאיחל לה "שבת שלום ומבורך", פנה אליה ברוך ואילפה תוכחת מוסר:

"בתי היקרה, דעי לך כי כאשר הבעל שב מביתו לאחר התפלה, צריכה האשה לסיים אף היא את תפלתה. הבעל מצפה מרעייתו לקבל את פניו בשולחן ערוך לכבוד השבת, ולא להיתקל בה כשהיא עומדת ומתנועעת בירכתי החדר. אם האשה סבורה כי לא תספיק להשלים את התפלה מבעוד מועד, עליה לאחר את תפלתה להמשך הערב ובלבד שתקבל את פניו של בעלה בסבר פנים יפות ובברכת "שבת שלום" ולא כשהיא שרויה בתפלה."

אותו במו עיניי שוכב בבית החולים, והבנתי שדבר זה איננו לחינם ובודאי זוהי הארה מן השמים.

"היכן מכרך נמצא כעת"? שאלתי את הגב' מלכא בהיסוס, והיא השיבה לי: "בצרפת".

לשמע תשובתה אמרתי לה: "דעי לך שמכרך נמצא כעת בבית החולים ועובר ברגעים אלו ניתוח, אולי טעות בידי אבל כך אני מרגיש".

גב' מלכא התפלאה מאד ואמרה: "איך ייתכן הדבר? הרי היום שוחחתי עימו". אולם אני עמדתי על שלי ואמרתי לה: "כעת מכרך נמצא בחדר הניתוח. אם נכונים דברי - הרי זה לך אות משמים לכך שהוא בן וג' המיועד לך, ואם טעות בידי - סימן הוא שאין הוא מזלך".

גב' מלכא שתקה, ולאחר הרהור קל אמרה שהיא תברר את העניין.

יומיים לאחר שיחתנו התקשרה האישה לבעל הבית שלי במרוקו, מר מרדכי כנפו הי"ו, ושיתפה אותו במהלך העניינים כפי שאירעו לאחר מכן:

"במשך יומיים תמימים ניסיתי להשיג את מכרי בטלפון, אולם לא הצלחתי. היום, כשענה סוף סוף לשיחת הטלפון שלי, שאלתי אותו מיד היכן היה במשך הימים האחרונים ומדוע לא ענה לשיחותיי. תחילה מכרי ניסה להתחמק מלענות לי תשובה ברורה, אך לבסוף הודה שלפני יומיים הוא היה בבית החולים ועבר ניתוח וברוך ה' הניתוח הצליח.

כשמעתי זאת סיפרתי לו את כל הדברים שאמר לי מו"ר שליט"א במרוקו, ומכרי נדהם מכך מאד, כי דברי מו"ר צדקו לגמרי". אלו היו דבריה של הגב' מלכא.

ברוך ה' הגב' דורית מלכא זכתה להינשא לאותו יהודי, והקימה בית נאמן בישראל. ואין ספק שהיא זכתה לכך בזכות אמונתה היוקדת בצדיקים זיע"א, ובזכות אמונתה בכוח ברכות הרבנים לפעול ישועות בעולם.

הזיווג שלך בבית החולים!

הגב' דורית מלכא המתגוררת במרוקו, לא זכתה למצוא את זווגה ההגון במשך שנים רבות, וכיון שהייתה בה אמונה חזקה בצדיקים ובמיוחד בצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, היא הייתה באה לפניי פעם אחר פעם ומבקשת שאברך אותה בזכות אבותיי הקדושים זיע"א שהיא תמצא את בן זוגה הראוי לה במהרה!

כך נמשך הדבר במשך כעשר שנים, במהלכן הייתה מגיעה אלי ומבקשת על נפשה, עד שכבר חשתי בוושה גדולה מפניה שאין באפשרותי לסייע לה, במיוחד לנוכח העניין שהיא - המשמשת כסוכנת נסיעות במרוקו - עשתה לי לא פעם טובות שונות בעניין כרטיסי הטיסה, ומעולם לא סירבה לבקשותיי.

מובן אם כן שבכל מאודי חפצתי להשיב לה כגמולה הטוב, ולאחר אחת הפעמים שהיא הייתה אצלי וביקשה ברכה - נשאתי תפילתי לה' בכל עוז ומתון הפצרה גדולה שהיא תזכה למצוא את זווגה הראוי לה במהרה!

בהילולת סבי הצדיק רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א ביום ט"ו מרחשוון תש"ס, כאשר שהיתי בקזבלנקה שבמרוקו, ניגשה אליי הגב' מלכא ובישרה לי שברוך ה' היא זכתה לפגוש יהודי לצורך נישואין, אולם היא עדיין אינה יודעת אם יצא מכך שידוך למעשה, משום שהיא כבר למודת ניסיון בעניין שכן היו בעבר כמה אנשים שהיא נפגשה עימם, ולאחר כחודש ימים של היכרות - הקשר ביניהם בוטל.

בתום דבריה הגישה לי הגב' מלכא את תמונתו של האיש עימו נפגשה באותו הזמן, וכשהבטתי בתמונה, איני יודע מדוע אך עלה בלבי שהיהודי הזה נמצא באותם רגעים בבית החולים ועובר ניתוח. הרגשתי כאילו אני רואה

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי איש אחד" (שופטים יג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והדרכת הנביא לאמו בענייני שמירת הנזירות, שהוא מעניין הפרשה המדברת מענייני הנזיר ומצוותיו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מחויב הוא להוכיחם

אם באיזה אונס, נתפס בחבורת בעלי הלשון, ושומע שהם מדברים לשון הרע, אם הוא משער שאפשר שתוכחתו תועיל להם להפסיקם מזה, בודאי מחויב הוא להוכיחם מדין תורה, ואפילו אם הוא משער, שתוכחתו לא תועיל - אינו רשאי לשתוק, פן יאמרו כי הודה על דבריהם.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

טיפים לנישואין מוצלחים

מחנכות המשכן הנזכרת בפרשתנו לומדים כמה לימודים חשובים לחיי הנישואין.

אמרו חז"ל (מובא ברש"י) על הפסוק (במדבר ז, א) "ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" - ולא נאמר ביום הקים, מלמד שכל שבעת ימי המילואים היה משה מעמידו ומפרקו ובאותו היום העמידו ולא פירקו".

ולמדים מכך שגם בחיי הנישואין יש לדעת שלא הכל הולך למישרין ובנקל, שהרי אין תכונות האיש כתכונות האישה וכשם שפרצופיהן שונים כך דעותיהם שונות. ובעיקר בתחילת חיי הנישואין - יש עליות ומורדות וצריך להתייבב כל פעם אחר כל נפילה שהרי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טו).

וכך דורשים את הפסוק (תהילים כד, ג) "מי יעלה בהר ה'". שענין עבודת ה' ובניין בית בישראל הוא כעליה על גבי הר, שמטבע הדברים אין העליה חלקה וישנן נפילות לרוב אך העיקר שבסופו של דבר יהא בבחינת "ומי יקום במקום קדשו" שלבסוף מצליחים לקום ולהתייבב. ואין להתייאש מנפילות ומויכוחים שיש בין איש לאשתו כי זה דבר טבעי, אלא העיקר להתאזר בסבלנות עד שמגיעים לעמק השווה ולשלום בית אמיתי.

כמו כן ראינו שמשה רבנו לא בנה את המשכן בעצמו, אלא נתן לבני ישראל לבנותו ומזה גם כן יש לימוד לדורות - שיש לתת לזוג צעיר אשר בנו את ביתם מקרוב להשתדל להסתדר לבד, שלא יסתמכו יתר על המידה בבני המשפחה וההורים והאחים - אלא שילמדו להסתדר לבד כשם שמשה רבנו נתן לתלמידיו לבנות את המשכן למרות שיכול היה לבנותו לבד. וכל זאת מפני שהזוג יצליח יותר כאשר ישכילו להסתדר בכוחות עצמם ואז יפתחו את כישוריהם וכוחותיהם וכך יזכו לבנות בית לתפארת.

עוד נקודה למדים מחנכות המשכן; הנשיאים הביאו מתנות משותפות, וכל נשיא השתתף עם עוד נשיא חברו בתרומת עגלה למשכן, כמו שנאמר (במדבר ז, ג) "ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשיאים".

רואים מכאן את גודל חובת האחדות וההשתתפות, וגם על נשיאי ישראל הקפידה התורה וחיבה אותם להתאחד ולהשתתף מאחר וכל ההצלחה תלויה באחדות ובשיתוף ורק בזה יושתת המשכן. כך גם בבניין בית בישראל, יש צורך שהבעל והאישה יהיו שרויים באחדות ויעשו את דרכם ביחד באחדות גמורה, וזהו כל סוד הצלחתם.

וזה גם הרמז במילה "בעגלות" כי עגלות מלשון עיגול, ואמרו בספרים הקדושים כי העגול מראה על האחדות שאין בעיגול פינות וזוויות כלל - אלא הכל מחובר במקשה אחת ללא כל בליטה. ועל פי זה ניתן להסביר מה שאמרו חז"ל (תוספתא מעשרות) "כל מעשיו של הקב"ה עגולים הם" היינו כי כמו שהוא יתברך אחד ושמו אחד, כך כל מעשיו מאוחדים ולכן ברא אותם עגולים, ובוזה בא לרמז על האחדות. ומן הטעם הזה נהגו לקדש את האשה בטבעת עגולה אשר תסמל את האחדות שביניהם, ובאחדות יש שורש ההצלחה וזהו יסוד כל חיי הנישואין.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

רמז נאה בשמה של פרשתנו, כתב רבי גמליאל הכהן רבינובץ שליט"א כי ראשי התיבות של 'נשא' הם 'נברך שיענו אמן'. ובהקשר לזאת נצטט מהקובץ 'שומר אמונים' שיצא לאור בארצות הברית בשנת תשי"ג, ובו עשרות מכתבים מגדולי הדור בדבר חשיבות עניית אמן. בין המכתבים הובא שם מכתבו של הגאון רבי בן ציון ברוך זצ"ל, ראש ישיבת בית יוסף - נובהרדוק, בו הביא את דברי המשנה בברכות (ברכות לד, ב) "העובר לפני התיבה לא יענה אחר הכהנים מפני הטירוף", ופירש רש"י שם, שעל ידי עניית אמן עלולה דעתו להתבלבל ויטעה בהקראת ברכת הכהנים.

ולכאורה, שאל הרב ברוך, מה כבר נדרש מן האדם בעניית מילה כה קצרה כ'אמן', עד שבגללה עלול הוא לטעות?! אלא בודאי יש להסיק מכך, שחז"ל באו ללמדנו בהלכה זו, שעניית אמן אסור לה שתיעשה על ידינו כלאחר יד בחטף, אלא היא אמורה לדרוש מאיתנו ריכוז רב ומחשבה.

ומכאן עלינו ללמוד את גודל הזהירות הנדרשת מאיתנו בעניית אמן כהלכתה ככוונת הלב הראויה, מכיון שעיקר מצות עניית אמן תלויה בלב, לכן צריכה היא להיעשות בכוונה יתירה.

הסבר נאה לפשר חשיבותה הרבה של עניית אמן אחר ברכת הכהנים, כתב רבי יהודה לייב איגר מלובלין זצ"ל בספרו 'אמרי אמת' בפרשתנו, כתירוף לשאלה הידועה בה התקשו המפרשים; מדוע ציוה הקב"ה את הכהנים לברך את ישראל ולא ברכם בעצמו. וביאר, כי אכן באהבתו הגדולה לעמו חפץ הקב"ה בכבודו ובעצמו לברך את ישראל, אלא שכיון ש'גדול העונה אמן יותר מן המברך', ציוה על הכהנים לברכו, והוא יענה אחריהם אמן, שכן הברכה תועיל ביותר.

אף מן הסברה הישרה יוכל כל אחד להבין עד כמה חשובה עניית אמן אחר ברכת הכהנים. שכן אם ניתן אל לבנו, הלא כולנו רואים כמה אלפים ורבבות צובאים בכל עת על דלתם של צדיקי הדור לשאול בעצתם ולבקש ברכתם, אף כל מי שזכה לקבל ברכה חמה מפיו של איזה צדיק בוודאי ענה עליה אמן ככוונת הלב. עתה ננסה לחשוב כיצד היינו מתייחסים לברכה זו אילו היתה נאמרת מפי אחד מן התנאים הקדושים, או מן האבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, האם לא היינו עושים את מירב ההשתדלות לענות אחריה אמן ככוונה רבה!?

אם נתבונן אך מעט נגלה, כי לכל אחד מאיתנו ניתנת הזדמנות יומיומית לזכות בברכה ששוגרה אלינו ישירות מפיו של מלך מלכי המלכים בכבודו ובעצמו, ברכה שאינה מסתכמת בשני מילים, אלא מפורט בה כל הטוב שבעולם, כמבואר ברש"י ובמדרשים, ולא עוד, אלא שהקב"ה אף הוסיף והבטיח לנו אודותיה "ואני אברכם", אם כך, כיצד ראוי שנאזין לה ונענה אמן אחריה.

מעשה שאירע עם הרב מברסק זצ"ל, שכאשר באחד מימי ראש השנה לא נמצאו כהנים בבית מדרשו, הורה הרב שלא להתחיל בחזרת הש"ץ עד שיביאו כהנים ממקום אחר. הדבר לקח לא מעט זמן, ואחד מן המתפללים אף הפטיר 'טרחא דציבורא', אך הרב לא הגיב והמשיך להמתין עד שהגיע הכהן.

כשהסתיימה התפילה אמר הרב: איני מבין, הלא כל אלו ההולכים לבקש ברכות מרבנים מוצאים עצמם לא פעם ממתינים שעות ארוכות כדי לזכות בברכה הנכספת, קל וחומר לברכה שמפורש בה "ואני אברכם", וכי יש לך ברכה גדולה מזו של הקב"ה בכבודו ובעצמו, וכי לא ראוי להמתין מעט עליה...?

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

שמונה דברים, שנאמר (ישעיה י"ד) "ואתה אמרת בלבבך השמים אעלה" וגו', ומתוך שמונה דברים נעקר מן העולם.

ובארבעה דברים העולם מתיישב; מתוך הצדקה ומתוך הדין ומתוך האמת ומתוך השלום.

ואמר לי, רבי מעשה שמכרתי לעכו"ם אחד ארבעה כורין של תמרים ומדדתי לו בבית אפל מחצה על מחצה. ואמר לי א-להים על השמים ואתה יודע על מדה שאתה מודד לי, ומתוך שמדדתי לו בבית אפל חסרתי לו שלשה סאין של תמרים, ולאחר כך נטלתי המעות ולקחתי בהן כד אחד של שמן והנחתי אותו במקום שמכרתי התמרים לעכו"ם, נקרע הכד ונשפך השמן והלך לו...

אמרת לי, בני כתיב (ויקרא י"ט) "לא תעשוק את רעך ולא תגזול" וגו', רעך הרי הוא כאחך ואחך הרי הוא כרעך, הא למדת שגזל עכו"ם אסור כי גזל הוא.

ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו" וגו', ומתוך שמונה דברים נעקרו מן העולם, ואנשי דור הפלגה לא נעקרו מן העולם אלא מתוך שמונה דברים, שנאמר (בראשית י"א) "ויהי כל הארץ שפה אחת" וגו', ומתוך שמונה דברים נעקרו מן העולם.

ואנשי סדום לא נעקרו מן העולם אלא מתוך שמונה דברים, שנאמר (שם י"ג) "ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד", ומתוך שמונה דברים נעקרו מן העולם.

פרעה לא נעקר מן העולם אלא מתוך ח' דברים, שנאמר (שמות ה) "ויאמר פרעה מי ה' אשר אשמע בקולו", ומתוך שמונה דברים נעקר מן העולם.

סנחריב לא נעקר מן העולם אלא מתוך שמונה דברים, שנאמר (מלכים ב, יח) "מי בכל אלהי הארצות וגו' כי יציל את ירושלים מידי", ומתוך שמונה דברים נעקר מן העולם.

בנוכדנצר לא נעקר מן העולם אלא מתוך

מכאן אמרו בשמונה דברים העולם חרב ובד' דברים העולם מתישב. בח' דברים העולם חרב; א' על הדינין ב' ועל ע"ז ג' ועל גילוי עריות ד' ועל שפיכות דמים ה' ועל חילול השם ו' ועל דברים מכוערים שאדם מוציא מפיו ז' ועל גסות הרוח ח' ועל לשון הרע ויש אומרים אף על החימוד.

דורות הראשונים לא נעקרו מן העולם אלא מתוך שמונה דברים דכתיב (איוב כ"א) "ויאמרו לאל סור

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בשנת תשנ"ט, יום לפני ההילולא של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, הגיעו אלי כמה אנשים לבקש ברכה, עבור יהודי מפריז אשר יושב בבית הסוהר, וכל משפחתו גם הוא סובלים מאד מכך.

אחד מידידי שאל אותי: "האם כבוד הרב זוכר, כי לפני שבועיים אמו של אותו יהודי היתה אצל הרב בפריז, והרב אמר לה כי בעזרת השם הוא ישתחרר ויבוא להילולא למרוקו?"

השבתי להם כי אינו זוכר זאת. אבל אם כך אמרתי - בזכות הצדיק הוא ייושע ויגיע אכן לכאן להילולא.

הדבר היה כאמור ביום שישי בבוקר. בשעת הצהריים באו לפתע והודיעו לי, שאותו יהודי השתחרר מכלאו. וכיצד? שופט הגיע לפתע לחדרו של האיש ואמר לי: יש לי בשורה טובה עבורך. היום אתה משתחרר. ועוד הוסיף השופט ואמר לו: כבר העברתי הוראה למשטרה להחזיר לך את הרכונך, ואתה יכול לצאת וללכת לכל אשר תחפוץ.

האיש לא האמין למשמע אזניו, אבל הוא משוחרר. מיד הוא צלצל אלי והודיע לו על דבר השחרור. או אז אמרתי לו שיקיים את הבטחתו ויגיע להילולא. אבל כיון שהיום יום שישי וקשה הדבר, לכל הפחות צריך הוא לבוא ביום ראשון.

ביום ראשון, בשעה 3 אחר הצהריים האיש הגיע להילולא. ובפיו סיפור מדהים כיצד הצליח להגיע במהירות כל כך למרוקו:

"כפי שהרב הורה לי, הבנתי כי אכן עלי לקיים את הבטחתי ולהגיע להילולא. ברם, ידעתי, כי אם אצא מפריז ביום שישי אגיע למרוקו בשבת. משום כן, הזמנתי כרטיס טיסה ליום ראשון בבוקר בשעה 6, כדי שאוכל להגיע כבר בשעות הבוקר למרוקו. ולא עוד, הזמנתי גם מטוס פרטי אשר יקח אותי במהירות משדה התעופה בקזבלנקה למוגאדור".

"הנה בבואי לשדה התעופה בפריז היום בבוקר, נאמר לי כי אין טיסה שיוצאת מפריז למרוקו בשעה 6 בבוקר. התפלאתי מאד; והרי יש לי בידי כרטיס טיסה לשעה 6 בבוקר? הפקידים בדקו במחשב הטיסות, ואין קול ואין עונה. אין כל טיסה שיוצאת מפריז למרוקו. אבל יש לי פגישה חשובה - טענתי בפניהם. והם השיבו לי: מצטערים, בשעה זו אין כלל טיסה".

"לפתע, ניגש אלי אחד הפקידים ושאל אותי: אינני יכול להבין כיצד בכלל יש לך כרטיס טיסה לשעה 6 בבוקר מפריז למרוקו? איך ידעו בכלל שיש מטוס שנוסע עתה למרוקו? הרי באמת יש כזה מטוס של חברת מרוקו שאתמול הגיע לכאן מלא בנוסעים, והוא אמור לחזור מכאן ריק. ולא בכדי לא נרשמה טיסה זו במחשב, איך בכלל יש לך כרטיס לטיסה זו?"

"כך שאל הפקיד, אך המציאות היא שבידי היה כרטיס לטיסה זו באותו מטוס ריק".

"הפקידים בשדה התעופה היו המומים והם התקשרו למרוקו, למשטרה, ובסופו של דבר אישרו לי לטוס בטיסה הזאת, אני לבדי עם הטייס. כאשר עליתי למטוס צילם אותי אחד הטייסים, כשאני עומד לבדי בתוך המטוס הריק. הטייס ניגש אלי ואמר לי: ראה, כל המטוס לפניך, הכל רק בשבילך. אינני מבין איך בכלל אשרו לך לטוס במטוס זה. אני הייתי צריך לחזור ריק לגמרי, כמו תמיד, וזו לי הפעם הראשונה בה אני מטיס נוסע אחד במטוס. כיצד איפוא אישרו לך לטוס כאן? וכיצד בכלל הוכנס מטוס זה לתוך המחשב, בפרט שהוא מטוס פרטי וממשלת?"

אינני יכול באמת להבין - מסיים היהודי את סיפורו המדהים - כיצד קבלתי כרטיס לטיסה זו. הכל מאת השם יתברך, הוא עשה כי רק לשעה מסויימת תופיע הטיסה הזאת על גבי צג המחשב, ודווקא אני, אשר צריך להגיע להילולא אקבל כרטיס טיסה לטוס בו, רק אני ולא אף אחד אחר. הוא שנאמר "רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום".

אין זאת אלא, כי רק בזכות אמונתו בצדיק, כי רצה להשתתף בכל מחיר בהילולא שלו, הצליח ה' דרכו והפך עולמות בשבילו, כדי שיוכל לבוא להילולא של הצדיק. "מה רבו מעשיך השם, כולם בחכמה עשית".

יהודי זה תרם את בית המדרש על שם אביו בישיבת "נפש חיים" בירושלים.